

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת אחרי קדושים ו' אייר תשע"ב | גליון 500

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

לחיות בעולם הזה ובעולם הבא

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֱהֲרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ". יש להבין את כפל הלשון שבפסוק זה, הלא אם נאמר "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֱהֲרֹן", מהי אם כן כפילות הלשון "וַיָּמָתוּ"?

נראה לבאר על פי המובא בגמרא (ברכות י.) שכאשר חלה חזקיהו מלך יהודה, נכנס לבקרו ישעיהו הנביא, ואמר לו: "כֹּה אָמַר ה' צוּ לְבִיתְךָ פִּי מֵת אֲתָה וְלֹא תַחֲיָה". ודרשו חז"ל, "מֵת אֲתָה בעולם הזה וְלֹא תַחֲיָה לעולם הבא", וכל כך למה? כיון שמנע חזקיהו המלך את עצמו מפריה ורביה, כיון שראה ברוח קדשו שזרעו העתיד לצאת ממנו, לא ילכו בדרך ה'.

ויש להבין, תינח מה שאמר ישעיה, מת אתה בעולם הזה, שכבר אמרו חז"ל (מנחות נא) דבידינא דריתחא נענשים על ביטול מצות עשה, ומשום כך יאבד חזקיהו את חייו בעולם הזה. אך לעולם הבא?! היתכן שחזקיהו המלך, עם כל צדקותו הנשגבת, שבימיו לא נמצאו תינוק ותינוקת מזן ועד באר שבע שאינם בקיאים בהלכות טומאה וטהרה, והרוחניות שבאותו דור הרקיעה לשמי רום, וכל זאת היה בגלל פועלו הטוב של חזקיהו המלך. אם כן איך יתכן שמחמת ביטול מצות עשה אחת, חשובה ככל שתהיה, יאבד חזקיהו המלך את כל חלקו לעולם הבא?

התשובה לכך נעוצה ביסוד מרכזי מאד בחייו של יהודי. כל אדם יודע שאת כל דרגותיו הוא יכול להשיג בעודו חי רק בעולם הזה. העולם שבו אנו חיים נקרא "עולם העשייה", כיון שבו ניתן לעשות ולפעול, לטוב או למוטב, ומעשיו של האדם יקרבוהו לבוראו או ח"ו ירחקוהו ממנו. אולם, לאחר מותו האדם אינו יכול להתקדם ולהתעלות יותר ממה שהשיג ורכש לעצמו כאן בעולם הזה, וגם אם נפשו תשאף מאוד לקנות עוד רוחניות,

אין אפשרות כזו יותר, ואין מליון לו לאדם לבית עולמו, אלא המצוות והמעשים טובים שעשה בפועל בחיי חיותו.

אמנם, ישנו מצב אחד, בו האדם כן יכול להמשיך להתעלות ולעלות מדרגה לדרגה, גם לאחר עזבו את העולם הזה, במידה והניח אחריו בנים ההולכים בדרך ה', או תלמידים שהתחנכו על ידו. הרי, שכל מעשיהם הטובים, של בניו או תלמידיו ההולכים אחריו, נזקפים הם לזכותו והרי הוא ממשיך לעלות מדרגה לדרגה עד לבלי גבול. לכן נחשב מי שלא קיים מצות פריה ורביה, למת ממש גם בעולם הבא. שהרי אין לו בנים שימשיכו אחריו, ולכן אינו יכול להמשיך ולעלות עוד בדרגות ומעלות הקדושה.

אמרו חז"ל שבני אהרן, נדב ואביהו, בלא בנים מתו, כמבואר במדרש (רבה כ, טו) שלא נשאו נשים. אשר על כן אמר הכתוב אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי - בעולם הזה, וַיָּמָתוּ - לעולם הבא מבחינה זו שלא הניחו אחריהם זרע.

ובזה יובן גם עומק הפסוקים שבסוף הפרשה: "אֲתָם מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת חֻקֹּתַי תִּשְׁמְרוּ לְלֶקְחַת בְּקִיָּם", היינו, שאם יעשה אותם האדם באופן שהם ישפיעו גם על זרעו אחריו – הרי שימשיך לְלֶקְחַת בְּקִיָּם גם לאחר שיפסיק לחיות את חייו הגשמיים, ובכך לא תפסק הליכתו ועלייתו הרוחנית. לכן גם כתבה התורה "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאֲדָמָה וְחֵי בְקִיָּם", דהיינו, על ידי שתשמרום כהלכה, באופן שיגרום לכך שגם הדורות הבאים אחריו, גם הם יעשו אותם וישמרו את דרך ה' – אזי "וְחֵי בְקִיָּם" – הוא זוכה לחיים רוחניים בלתי פוסקים. וזו חובת האדם בעולמו, לדאוג שכל מעשיו ופעולותיו יהיו בשלמות, כדי שיהיה בהם כדי לתת לו כח "לחיות" מהם גם בעולם הזה, וגם לעולם הבא.

דברי הימים

חודש אייר

החודש השני לחודשי השנה, ע"פ מנין החודשים של התורה, הוא חודש אייר, ונקרא גם בשם חודש זיו, על שם זיוה של החמה, שהיא בחודש זה בכל זוהרה ואינה לוהטת כל כך ומחממת כבחודשי הקיץ המאוחרים. טעם נוסף לשמו של החודש, שבני ישראל בדור שיצאו ממצרים, עמדו בחודש זה על זיום ונרפאו ממומיהם, והיו מוכנים לקבלת התורה.

מובא בספרים הק', שחודש אייר מסוגל לרפואות יותר משאר החודשים, כיון שבו בחודש החל לרדת המן שנקרא "לחם אבירים", ולא נגרמו ממנו חולאים, ונרמז הדבר בשמו של החודש שנקרא אייר, והוא ר"ת: "אני ה' רופאך".

באחד לחודש אייר בשנת ב' אלפים תמט (2449 לבה"ע) התפקדו בני ישראל לראשונה במדבר על ידי משה, שנאמר "וַיַּדְבֵּר ה'... בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם לְאֶמֶר שָׂאוּ אֵת רֹאשׁ כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת" (במדבר א' א'). ביום זה נאמר למשה הציווי, ובאותו יום החל המניין. ולא היה בכל הנמנים איש אחד שאינו מיוחס ואינו מכיר את כל יחסו עד לבני יעקב.

באחד לחודש אייר בשנת ב' אלפים תתקכח (2928 לבה"ע), החל שלמה המלך לבנות את בית המקדש, שנאמר במלכים א' וַיְהִי בְּשָׁמוֹנִים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם-בְּשָׁנָה הַרְבִּיעִית בְּחֹדֶשׁ זִו הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְמַלְךְ שְׁלֹמֹה עַל יִשְׂרָאֵל וַיִּבֶן הַבַּיִת לַה'.

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	ירושלים
20:34	19:55	18:41	ירושלים
20:31	19:58	18:57	ת"א אשדוד
20:31	19:58	18:48	חיפה
20:30	19:56	18:55	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

הבא ליטהר מסייעין בידו

דרשו חז"ל, **קדשים תהיו**, הדא הוא דכתיב **"וְאֵתָהּ מְרוֹם לְעֹלָם ה' נָתַתְּ קְדוּשָׁה לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, שְׁנֵאמַר קְדָשִׁים תִּהְיוּ. מִדַּקְדַּק רַבִּי יֵאֵשִׁיחוּ פִּינְטוּ בִּסְפָרוֹ "כֶּסֶף נִבְחַר", וְאֵתָהּ מְרוֹם" - כֹּל רוממות שנתן ה' לעם ישראל ניתנה לעולמי עד. ניתנה כהונה לאהרון עד עולם, ניתנה מלכות לזרע דוד עד עולם, וכן הקדושה שניתנה לישראל היא לעד ולעולם, שנאמר **"קדשים"**, ולעולם **"תהיו"** בהויית הקדושה. עוד דרשו חז"ל, **קדשים תהיו**, הדא הוא דכתיב **"וְשָׁלַח עֲזָרְךָ מִקְדָּשׁ"**, מקידוש המעשים שיש בך, **"ומציון יסעצרך"** מציון מעשים שיש בך. אמר הקב"ה **"למשה, לך אמור לבני ישראל, כשם שאני פרוש כך תהיו פרושים, כשם שאני קדוש כך תהיו קדושים"**. ואין הכוונה בפסוק **"קדשים תהיו"** מלשון ציווי, משום שאם כן היה לו לומר **קדשים תהיו**, אלא כוונת מה שהקב"ה אמר למשה, לך אמור לבני ישראל כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים, שזו הבטחה שהבטיחם הקב"ה, **"קדשים"** - אם התחלת בקדושה, אני מבטיחך ש**"תהיו"** קדושים. שכל מי שמתחיל לקדש את עצמו ואת מעשיו, מסייעים אותו מן השמים להשיג את גדר הקדושה שנאמר **"וְשָׁלַח עֲזָרְךָ"** שייסיעוך מן השמים, שהבא ליטהר מסייעין בידו.**

עושה שלום במרומי

אדם צעיר שלא היה שומר תורה ומצוות והתקרב ליהדות, סיפר, שמה שהשפיע עליו ביותר ושבה את ליבו להתעורר ולהתקרב לעולם התורה, היה, כאשר היסב לשלחן השבת בהתארוחו אצל משפחה של רב צדיק מבוגר. הוא שם ליבו שאותו הרב הגיב בכבוד לכל מה שאמרה אשתו הרבנית, אפילו לדברים חסרי חשיבות ושוליים. ניכר היה שהוא רגיל להראות לאשתו את הערכתו אליה. רגישותו של אותו רב לתחושתיה של אשת בריתו, שנבעה ממידותיו המיוחדות ומהשקפת חיים תורנית, משכה את אותו עלם צעיר להתקרב לעולם התורה.

השלב החשוב ביצירת מערכת חיים בריאה בנישואין, הוא התנהגות מוסרית אנושית הודנית בין בני הזוג. רבים מבני הזוג הנישאים, שוכחים כי צריכים הם לנהוג בכבוד ובנימוס עם בן הזוג, לפחות כפי שהם נוהגים עם החבר לצוות בעבודה או עם השכן בבנין מגוריהם. על בני הזוג לדאוג שהתנהגותם, הכבוד, הכרת הטוב, והנימוס שודאי נהגו זה עם זה בתקופת אירוסיהם, לא יעלמו ברגע שיהפכו להיות בעל ואשה נשואים.

אדם מטבעו מרגיש כעין קוד חברתי לנהוג בנימוס ובנינוחות מתוך אדיבות והמימות כשהוא בחברת ידידיו, ואף בחברת זרים הוא מתנהג כראוי, הוא כמובן, מציע עזרה מבלי שהתבקש, ויכול אף לעודד ולהחמיא לאחרים. אך משום מה כשהוא נמצא בחברת בני ביתו הוא שוכח את כללי הנימוס והאדיבות, מילות התודה והבקשה כאילו נמחקו מהלקסיקון, ומי חשב בכלל להושיט יד ולעזור... וחבל.

חשוב לזכור, שקנה המידה האמיתי לטוב ליבו של אדם הוא, התנהגותו הטובה והחיונית שמתבצעת בצנעה, בין בני ביתו דווקא, במעשי החסד הימיומיים, השגרתיים והאפורים למדי, שלא זוכים בהם לשום יוקרה או מעמד.

מעשה שבא חסיד לפני רבו ואמר לו: רבי, עבודתי היא למכור בכפר יין לגויי הסביבה, ובזמן עבודתי בלילות, באים הגויים ומשתכרים ומדברים דברי נבלה, וקשה לי הדבר עד מאד לשאת את התנהגותם ודיבוריהם. ענה האדמו"ר ואמר לו: רוצה הבורא יתברך שיקיימו מצוות ומעשים טובים, לא רק בישיבות ובבתי כנסיות, אלא אף לעמוד ולקדש שם שמים בזמנים ובמקומות קשים ביותר, והמעלה של קיום המצוות וקידוש ה' באותה שעה גדולה ביותר.

גדלותו של אדם נמדדת ביכולתו לעמוד בהתנהגות נכונה שמקדשת שם שמים, דווקא בזמנים קשים ולא נוחים, כאשר הוא רחוק מאור הזרקורים ולא יקבל על התנהגותו החיונית הערכה או צל"ש...

ברמראות

"וְשִׁמְרֶתֶם אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֱתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם" (י"ח ה)

מתרגם אונקלוס **"וְחֵי בָהֶם"** לעולם הבא. אמר הצדיק בעל החידושי הר"ם, מה היושר שיש בך, שנותנים לרשעים שכרם בעולם הזה, כדי להענישם לעולם הבא. ואילו לצדיקים שומרים זכויותיהם לעולם הבא? הניח הצדיק את ידו על זקנו ואמר, אם יתנו לי כל הון שבעולם ובלבד שאגלה זקני, בודאי שלא אגלה! נמצא שבכל העולם הזה כולו, אין די כדי לשלם שכר מצוה אחת. אולם הרשע, גם בעד מספר רובלים יהיה מוכן לגלח זקנו. לפיכך, אף אם קיים מספר מועט, ניתן לשלם שכרו בזה העולם, כי בשמים משערים, תמורת איזה סכום מוכן היה לותר על המצוה.

"אִישׁ אָמוֹן וְאָבִיו תִּירָאוּ" (י"ט ג)

מפרש הכתב סופר, מהו **"איש"** אָמוֹן וְאָבִיו תִּירָאוּ? אלא אף בהיותך איש, שאינך סמוך על שלחן הוריו, ויש לך משפחה וילדים שאתה מוכרח להתעסק בגידולם, מכל מקום **"תיראו"**. מצוות כיבוד הורים אינו שייכת רק בילדים קטנים החייבים בכבוד הוריהם, אלא בעיקר בהיות האדם ל**"איש"**, שאז יכבד את הוריו במחשבה דיבור ומעשה.

"הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ וְלֹא תִשָּׂא עֲלֶיךָ חַטָּא" (י"ט י"ז)

לשם מה נכפל ציווי התוכחה בכפילו הלשון **"הוֹכַח תּוֹכִיחַ"**? **"ה' בן איש חי"**

ז"ע"א, מביא מעשה על אדם שנתפס בגניבה והמלך דן אותו למוות בתליה על עונו. פנה הגנב אל המלך ואמר, שדבר חכמה יש עימו, אותו הוא רוצה להראות למלך בטרם ימות. התעניין המלך במה מדובר, והגנב שח למלך שביכולתו לרקוח סממנים מסויימים ובאמצעותם לשתול זרע באדמה, שיצמח ממנו עץ בתוך מחצית השעה. הכיר המלך בחשיבות החכמה וניאות לדחות את גזר דינו של הגנב עד שילמד את דבר חכמתו. מיד הביאו לגנב פרי, והוא עסק בו ע"י רקיחת סמים וסגולות. והגישו למלך באומרו **"אם ישתלו פרי זה באדמה, מיד יצמח אילן לתפארת"**. אך לצערי, לא אוכל אני לשתול את הפרי בעצמי, כי רק מי שמעולם לא שלח ידו בגניבה יוכל לשתול את הפרי מבלי לפגום בסגולותיו, לכן, מציע אני כי יתנו למשנה למלך לשתול את הפרי". המשנה למלך התנצל כי בהיותו ילד גנב מאביו מספר מעות. פנה הגנב אל שר האוצר, אך גם זה הסתייג כי מתוקף תפקידו יתכן כי שגה בחשבון ונמצאת גניבה תחת ידו. וכך פנה הגנב לכל השרים, ואף אחד לא התנדב לשתול את הפרי. פנה הגנב אל המלך, אולי יאות הוא לשתול ולראות את דבר החכמה, אך אף המלך התנצל כי בנערו חמד שרשרת יהלומים מבית אביו. אז נפל הגנב על פניו ופרץ בבכי ואמר, ראה אדוני המלך, הלא כל שריך מעידים כי אינם נקיי כפיים, ואף אתה עצמך מודה שגנבת במהלך חיך, ומדוע איתרע מזלי שדווקא מכל הגנבים בממלכה אותי יתלו. הבין המלך שכל חכמתו המיוחדת נועדה למצוא תחבולה להנצל מגזר הדין, הסכים עימו ושלחו לנפשו. אף כאן מלמדת אותנו התורה, קודם **"הוֹכַח"** את עצמך, ורק אחר כך **"תוֹכִיחַ"** את חברך, ומובטח לך שלא תשא עליו חטא...

בישולי נכרים

ה"בן איש חי" כותב בלשונו הבהירה "ציוונו השם יתברך לבלתי נתחתן בגויים, כי החיתון בהם יהיה דיבוק וחיבור הגופים והנפשות... עם נפשות הטמאות שבאו ממקום הפירוד, ובדאי שייגרם מכך קלקול גדול למעלה... ובעבור איסור החיתון, גזרו על פת של גויים ועל בישולי גויים... ואע"פ שיש לכל גזרות אלו טעם נסתר ועמוק, עם כל זה לפי הפשט הנגלה, גזרו כדי לשמור אותנו ולהבדיל אותנו מן העמים, לקיים מה שכתוב הן עם לְבַדָּד יִשְׁכְּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" תבשיל שנתבשל ע"י גוי אפילו בבית ישראל ובכליו, גזרו חכמים שאסור באכילה, רש"י אומר, מחשש שמא יאכילנו הגוי דבר איסור. האיסור כולל, צליה, טיגון ואפיה. אך מאכלים המתוקנים לאכילה ע"י מליחה, כבישה, עישון או ייבוש בשמש אין בהם משום בישולי נכרים.

איסור אכילת בישולי נכרים, הוא דווקא בדבר אשר לא ניתן לאוכלו חי והבישול מתקנו לאכילה. ואף שיש יחידים האוכלים אותו חי, בכל אופן יש בו איסור אף לאותם יחידים, לענין זה קובע מנהג המדינה בה נמצאים.

תנאי נוסף האוסר את המאכל בבישול נכרים, הוא שיהא המאכל "דבר העולה על שלחן מלכים", דהיינו אנשים שליטים וחשובים. וזאת משום שמאכל דבר שאינו חשוב, אין דרך להזמין עליו לסעודה, ולכן אין חשש של קירוב שיביא לחיתון, ואף לא חשש שיבוא להאכיל איסור. הגדרת "דבר העולה על שלחן מלכים" תלויה במקום ובזמן, וישנם דברים המשתנים ע"פ המציאות.

קפה או תה המוגשים במהלך טיסה בחברה תעופה של גויים, בכוס חד פעמית, האם לישראל מותר לשתות ממנו, או שיש לו דין של בישולי נכרים?

מים שהורתחו ע"י גוי מותרים בשתייה ואין בהם משום בישול נכרים, משום שהמים מתוקנים לשתייה גם קודם ההרתחה, ואין בהרחה משום תיקון המים לשתייה. ובלבד שהכלי שהורתחו בו המים, משמש רק להרתחת מים ולא לבישול או שימוש חם במאכלים אחרים. אף אבקות נמסות לשתייה כגון קפה נמס ותה, ניתן להמיסם אף במים קרים. ולכן יש מקום להתיר לשתות כוס קפה נמס ללא חלב! (מחשש חלב עכו"ם), או תה במהלך טיסה בחברה נכרית למרות שהוכנו ע"י גויים. לגבי, קפה שחור המצריך בישול במים רותחים או עלי תה שאינם מוכנים לשימוש ונצרכים לבישול במים, מכל מקום היות והקפה או העלים בטלים למים מותרים בשתייה, ובפרט אם היהודי מוסיף את הסוכר, שאז גמר הכנת הקפה או התה, נעשה על ידו.

לאורם נלך

רבי יעקב בירב - מהר"י בירב - א' באייר ה'ש"ו (1546)

שנתבטלה זה למעלה מאלף שנים, וסמכו ידיהם על רבי יעקב במעמד כ"ה רבנים חשובים, בהסתמכם על פסק הרמב"ם שאם הסכימו כל החכמים שבארץ ישראל למנות דיין ולסמוך אותם, הרי אלו סמוכים למרות שאין רצף של סמיכה מהדורות הקודמים. מתוך כך, שלח רבי יעקב כתב סמיכה לרבי לוי אבן חביב, הרלב"ח, ראש חכמי ירושלים. אולם, רבי לוי אבן חביב התנגד לדבר וחיבר את החיבור "קונטרס הסמיכה" ובו הוכיח כי חידוש הסמיכה בימינו אינו על פי ההלכה. מחלוקת קשה בעם ישראל בין רבני צפת לרבני ירושלים פרצה בעקבות חידוש הסמיכה, בינתיים קמו מלשינים והלשינו על רבי יעקב לפני ממשלת טורקיה כי כוונתו לשחרר את ארץ ישראל מעול השלטון הטורקי, ורבי יעקב נאלץ לברוח מצפת עירו לכיוון דמשק, לא לפני שהסמיך עוד ארבעה מגדולי ישראל - רבי יוסף קארו, רבי משה דיטראני, רבי משה קורדובירו ורבי יוסף סאגיס. הסמיכה התקיימה למשך ארבע דורות, עד רבי חיים ויטאל. אף רבי יאשיהו פינטו זצוק"ל, הרי"ף ד'עין יעקב, היה מן המוסמכים, ולכן נקרא בפי כל "הרב המוסמך". רבי יעקב בירב היה מיצר מאד שלא זכה להשלים את הבניין הנפלא של הסמיכה שהיתה מקרבת את הגאולה, כל רצונו היה לשם שמים. מאוחר יותר חזר רבי יעקב לעיר צפת, ובליל שבת א' לחודש אייר, שנת ה' ש"ו נפטר רבי יעקב לבית עולמו והוא בגיל שבעים ואחד שנה.

אל אמונה ואין עול

"הכל צפוי, והרשות נתונה, ובטוב העולם נדון. והכל לפי רב המעשה" (אבות ג' ט"ו).

ה"חפץ חיים" אומר, רבים הם השואלים למה זה עשיר וזה עני, והלא מצוי שהעני עושה מעשים טובים כמו העשיר ואף יותר ממנו. ואם כן כיצד מתקיים "ובטוב העולם נדון"? מביא ה"חפץ חיים" משל למלך, שהיה לו ידד אהוב ונאמן שגילה לפניו את כל צפונותיו וסודותיו. לימים נודע למלך כי ידידו בוגד בו ומוסר סודות מלוכה תמורת בצע כסף. נמלא המלך חרון אף והחליט להעניש את הבוגד במוות ברעב, הובילו את הבוגד לכיכר העיר והכניסוהו למבנה עשוי כולו זכוכית, שנבנה במיוחד לצורך כך, למען יראו כולם וייראו. ביום הראשון היה מצב רוחו של האסיר שפיר. אך מיום ליום הידרדר מצבו, כוחותיו עזבוהו, ולא יכול היה לקום ממקומו. ביום השביעי התרחש דבר נורא, תלש הבוגד בשר מבשרו והחל לועסו... אותו יום הגיע לעיר אורה, ששמע על קיצו הנורא של הבוגד. הוא מיהר לבוא אל בניין הזכוכית וראה את הנידון למות אוכל, תמה ושאל, כיצד אוכל הבוגד בשר לתיאבון?, ענו לו, כלום אינך רואה שאדם זה את בשר עצמו הוא אוכל! העולם מתנהל על דרך הטוב והישר, אך האדם בעולם הזה דומה לאותו אורה, שביקר בעיר לזמן קצוב, והוא תמה ואינו מבין. ימי האדם קצרים ורוצה להבין את כל ענייני העולם, אך אינו יכול לראותם בכל היקפם. ולכן, צריך האדם להתחזק באמונה שכל דעביד רחמנא לטב עביד, ובטוב העולם נדון.

שכחת יום המות, היא מתנה מיוחדת מהבורא יתברך, כי אלולא כן היה האדם שקוע ביאוש וקדרות כל ימיו. אך אדם המשתמש במתנה זו, כדי לשגות בהבלי העולם ולעבור על רצון בוראו - כפיה טובה הינו!

(רבי מיקיץ חדד זצ"ל מג'רבא)

חירות בפלורידה - מיאמי

חודש קדוש ומיוחד הוא חודש ניסן, בו מובטחים אנו לזכות בגאולה השלימה. תחושת הרוממות המיוחדת בחודש זה באה אל שיאה בליל הסדר, בו מחוייב כל אחד מישראל לחוש כאילו הוא יצא ממצרים. ואכן עמי נערכים כראוי לקראת חג הפסח, וכבר שלושים יום קודם החג דורשים בהלכותיו. במוסדות "שובה ישראל" בארץ ובתפוצות, נערכו גם השנה לקראת החג, כאשר בכל קהילה וקהילה מקהילות "שובה ישראל" נקבצו ובאו רבים לערוך את ליל הסדר בהידור וכהלכתו מתוך קידוש ה' ויראת שמים טהורה. באשדוד, באשקלון ובתל אביב. אף בישיבה החדשה שנחנכה בעיר פראג שבצ'כיה, השתתפו בליל הסדר השנה, למעלה ממאתיים איש מאנשי קהילת קודש "שובה ישראל" פראג, וביניהם אורחים רבים שהזדמנו לעיר. כשהכל נערך בפאר ובהידור רב.

בקהילת קודש "שובה ישראל" במיאמי שבפלורידה נערך השנה כמידי שנה, ליל סדר מיוחד ברוב עם הדרת מלך, שלא נראה כמוותו בכל האזור. ערוך בטוב טעם, בכבוד ובפאר כיאה לחג החירות. כאשר הושם דגש על הצד הרוחני המיוחד והמרומם מתוך קדושה וטהרה, לצד הפן הגשמי שהוגש בחן ובשפע רב כיד המלך. מבין מאות המשתתפים נכחו בני הישיבה היקרים, האברכים ובני משפחותיהם, בני הקהילה לצד אורחים רבים שנזדמנו אל המקום, כל דכפין יתי ויכול! אף ביום טוב שני של גלויות נערך ברוב הידור ליל הסדר כהלכתו והפיץ אור יקרות בשכונת אוונטורה שבגולה. היערכות מיוחדת קדמה לכל ההכנות לחג הפסח, כאשר האדמו"ר הרב יאשיהו פינטו שליט"א הגיע במיוחד לפני החג, לחזק את ידי העוסקים בצרכי ציבור למען כלל עמי". במהלך ההכנות לחג, הושם דגש על המצוה החשובה של חלוקת "קמחא דפסחא" שנערכה כמיטב המסורת של מוסדות "שובה ישראל" לדאוג למשפחות נזקקות לשפע של מיטב ממוצרי המזון הנצרכים לחג. סלי מזון מהודרים כללו כשבעים מוצרים לכל משפחה, ביניהם שלוש סוגי בשרים ושלוש סוגי עופות ודגים, מצות שמורות מהודרות ושאר מצרכים הדרושים לצורך קיום מצוות החג בשמחה, בנוסף לשפע רב של ירקות ופירות מהמשובחים ביותר.

זכו אנשי קהילת קודש "שובה ישראל" במיאמי להיות חלק ממוקדשי השם ברבים. וכל העוסקים בצרכי ציבור הקב"ה ימלא שחרם. ובע"ה לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

חיתני מירדי בור

ספרד, נטל על עצמו מלך ספרד לגזור את דינו של רבי חיים בגזר דין מוות, על אשר ביזה את הנצרות. אולם אם יאות לחזור מדרכו, ולבקש סליחה על פגיעתו ב"דת הרחמים", יומתק עונשו, וישלח לכלא בברצלונה עד סוף ימיו. כמובן שרבי חיים סירב, וביכר למות על קידוש ה'.

קהל רב התאסף במבצר העיר מוגאדור, יהודים שבכו על רבם, ועל מצבם הקשה בגלותם, וגויים, מוסלמים ונוצרים, ששמחו על מפלתם של היהודים שנואי נפשם. לפתע הושלך הס בקהל, ורבי חיים נראה פוסע מלווה בשוטרים חמורי סבר, שליווהו אל בימת ההוצאה להורג. פניו של רבי חיים יקדו בלהב אש, וניכר עליו שמחשבותיו אינן משוטטות בעלמא דדין. השוטרים העלוהו על הבימה, ואחד מהם הממונה על ההריגה, שלח ידו להוציא את חרבו מנדנה. שקט מתוח השתרר באויר, כולם ציפו לביצוע גזר הדין. הממונה נטל חרבו המלוטשת בידו, והרים את ידו על מנת להורידה בבת אחת בכח רב, ובאבחת חרב חדה להכות בראשו של רבי חיים. ואז לפתע ארע הנס הגדול, הממונה נשאר עם ידו מורמת אל על, בלי יכולת להורידה. לתדהמת כל הקהל יבשו גידי ידיו בפתע פתאום, ולא יכל להניעה כלל. השופטים הבינו, כי לפניהם עומד איש אלוקים קדוש, אשר לא יוכלו לו, ומיד שחררוהו לבינתו. השמחה ברחוב היהודים באותו יום לא ידעה גבול, ומאז והלאה, הלכה ושקטה אותה גזירה. על נס זה שוררו היהודים במשך דורות את הפיוט שחיבר רבי חיים בעצמו, "ידו הניף עליו צר, להכותו בלב אכזר, יבשה ידו ונעצר".

מוגאדור הינה עיר נמל ומאז ומקדם היוותה ציר מרכזי של של מסחר, אניות רבות הפליגו ממנה ואליה. בתקופה זו נהגו יורדי הים הנוכרים, לחטוף מידי פעם צעיר יהודי מרחוב היהודים. באמונתם האווילית חשבו, שנוכחותו באנייתם תשמש מעין קמיע והגנה מפני נחשולי הים. כאשר אנייתם הגיעה לחוף מבטחים, היו מוסרים בדרך כלל את אותם נערים לכנסייה הנוצרית, אשר כל באיה לא ישובו. מפעם לפעם היה נשמע שוד ושבר ברחוב היהודים, כאשר נחטף צעיר נוסף. **הצדיק הקדוש רבי חיים פינטו הגדול**, אב"ד של העיר מוגאדור, שמע את שוועת העשוקים, והחליט לצאת לישע עמו. הוא פרסם כרוזים בכל רחבי העיר, בהם הזהיר את בני קהילתו, שמאחורי מזימה מרושעת זו עומדים כמרים נוצריים, והורה לבני עמו עליהם להשגיח בשבע עיניים על בניהם לבל יסתובבו בכל מקום, לשים לב לכל זר הבא לעיר, ולא לתת אמון באיש. במעשהו זה היה סיכון רב, שכן במרוקו של אותם ימים, כוחה של הכנסייה הנוצרית היה רב מאד, ובקריאתו היתה הטלת אשמה בה.

ישב היה רבי חיים בביתו, שקוע במתיקות לימוד התורה, אחוז שרעפי קודש, אינו שם לב להמולה העולה ובאה מרחוב המאלח, פלוגת שוטרים עשתה את דרכה לעבר ביתו ועוררה אימה בליבות היהודים, וכך לאורו של יום לעינים המשתאות של בני עירו נאסר רבי חיים, באשמת "דברי הבלע" שפרסם בהאשימו את הנצרות בשדידת נפשיות. בהיות רבי חיים צאצא למגורשי

« שיעור מפי
האדמו"ר רבי יאשיהו
פינטו שליט"א
בישיבה במיאמי

מתלמידי הישיבה
במיאמי «

« היכל הישיבה
במיאמי

ההכנות לקראת ליל הסדר «

« שלחנות הסדר
ערוכים בחן

